

TÁSKÁK

Számolom a táskáidat: egy, kettő, három... tizenöt,
egyik sem ép, mindenik sérült, vagy a cipzár rossz,
vagy a bélése rongyos, vagy a külseje repedezett,
vagy a lelkét is eladta már a zsibárusnak...

Mondom, hogy válogassuk ki a még életképeseket,
a használhatókat, a többitől pedig lelkiismeret-furdalás
nélkül szabaduljunk meg.

Felháborodva tiltakozol, hogyisne, hiszen te minden
egy darabhoz ragaszkodsz, és naponta váltogatod őket,
hol egyikkel, hol másikkal, hol a harmadikkal mész a boltba,
azzal a csinos kis feketével pedig a templomba.

Nem tudlak meggyőzni, de azért suttyomban néhányat
Összecsomagolok, és hazaindulóban a nagy sárga konténerbe
dobok, ami félúton van a házad és a buszállomás között.

Nem veszed észre, hogy apad a gyűjtemény... már szinte semmit
sem veszel észre, ami életed számodra fontos tartozéka (volt).

Halálod után még egyszer átnézem a maradék táskákat, az
egyikben, az elegáns, békebeli retikülben megsárgult hímzett
zsebkendőre bukkanak, mellette fényképek: az egyikén én
vagyok három-négyévesen, a másikon a fiaim szintén kisgyerekeként,
a harmadikon a csillogó szemű unokatestvéreim, a negyediken pedig
te és a nővéred, vagyis az anyám. És még egy levél is lapul ott,
a feladó és a címzett is ismeretlen. Papíralapú titok, nem szeretném
megfejtetni, csak őrizgetni, mint az első játékbabámat, amit éppen tőled
kaptam, jobban mondva tőled küldte az Angyal, mert neki nem volt
ideje

minden gyereket személyesen felkeresni.

Számolom a táskáidat: már csak a fekete retikül,
tajtékos csöndbe csobban, alábukik, elmerül...

KÖSZÖNÖM, DRÁGA

Mostanában mindenért köszönetet mondasz:

hogy kenyeret hozok a pékségből,
hogy megpucolom a zöldségeket,
hogy kiviszem a szemetet,
hogy megterítem az asztalt,
hogy ebéd után elmosogatok,
hogy beszélgetek veled,
hogy meghallgatlak.

Köszönöm, drága, mondod,
de érzem és tapasztalom,
hogy már nem ismeresz meg,
nem tudod, ki vagyok,
úgy nézel rám, mint
egy kedves idegenre,
akiben mégis megbízhatsz,
nem mondod ki a nevemet,
mert már azt is elfelejtetted,
kerülöd a megszólítást.

Egyszer csak alig hallhatóan
panaszolni kezded, hogy van neked
egy unokahúgod, nagyvárosban
él, nem is messze a te lakhelyedtől,
de már évek óta nem látogatott
meg, nem törődik veled.

Hiába bizonygatnám,
hogy butaságokat beszélsz,
hiszen én vagyok az az unokahúg,
semmit sem mondok,
csak elnézően mosolygok,
és kezembe veszem a kezéd.

Köszönöm, drága, suttogod
egészen különös alázattal
a hangodban, szemrebbenésdben.

Amikor elmegyek, a kapuig kísérsz,
de nem búcsúzkodsz,
hanem folyamatosan mondod,

mormolod, már-már gépiesen:
köszönöm, drága, köszönöm...
Nem válaszolok, csak átöllek
kicsit félszegen, kicsit szeppenten,
aztán gyors léptekkel indulok, menekülök,
mint egy szökevény, mint egy idegen?

VISSZAÚT

Vissza a zsidongásba
vissza a lakhatóba
vissza a boldogságos
karonülő korba

Vissza a rejtelembe
vissza a nincsbe voltba
vissza az álom-sarki
szűnyoghálós boltba

Vissza a kulisszába
elnyűtt szerelembe
vissza a visszaszerzett
könnyű kegyelembe

LECKE

Észrevétlenül hátrálni amikor maradt még
némi méltóság a tekintetemben
mozdulataidban hanglejtésedben
még nem kínos megosztani
veled a szűkülő légteret
amikor még nem érzik azt

hogy kóstoltak már belőled eleget
óvatosan becsukni az ajtót
önsajnálattal távozni
leszaladni a lépcsőkön
ha még bírják a lábak
és lent az utcán megtorpanni
álldogálni egy darabig a napfényben
bámészkodni majd hazamenni
ha van még hová ha meg nincs
akkor járni-kelni ógyelegni
apadni rendre öregedni
lenni s egyszer csak nem lenni
ez (volt) a lecke csupán ennyi